

Strona w postępowaniu głównym

DK

Pytanie prejudycjalne

Czy uregulowanie krajowe, które w odniesieniu do sądowego etapu postępowania karnego przewiduje, że zmiana okoliczności stanowi warunek uwzględnienia wniosku obrony o uchylenie tymczasowego aresztowania oskarżonego, jest zgodne z art. 6 i motywem 22 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343⁽¹⁾ z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym oraz z art. 6 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej[?].

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym, Dz.U. 2016, L 65, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 26 czerwca 2019 r. w sprawie T-466/16, NRW.Bank/SRB, wniesione w dniu 4 września 2019 r. przez NRW.Bank

(Sprawa C-662/19 P)

(2019/C 399/35)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: NRW.Bank (przedstawiciele: adwokaci J. Seitz, J. Witte i D. Flore)

Druga strona postępowania: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB), Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 26 czerwca 2019 r. w sprawie T-466/16 oraz stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej i drugiej strony postępowania dotyczącej rocznej składki strony skarżącej na rzecz funduszu restrukturyzacji za rok składkowy 2016;
2. posiłkowo, uchylenie wskazanego w pkt 1 wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
3. obciążenie kosztami drugiej strony postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty:

Po pierwsze, jego skarga o stwierdzenie nieważności nie została - w przeciwieństwie do tego, co stwierdził Sąd – złożona po terminie w rozumieniu art. 263 akapit szósty TFUE. Decyzja strony pozwanej dotycząca rocznej składki strony skarżącej na rzecz funduszu restrukturyzacji za rok 2016 opiera się bowiem na dwóch następujących po sobie decyzjach strony pozwanej, czyli tak zwanych „pierwszej decyzji SRB” i „drugiej decyzji SRB”. Obie decyzje SRB były skierowane jedynie do krajowego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (zwanego dalej „FMSA”), a strona skarżąca nie została o nich bezpośrednio poinformowana, ani nie zostały one jej przekazane. Strona skarżąca dowiedziała się o możliwym istnieniu tych decyzji SRB (a nie o ich treści) jedynie poprzez decyzje FMSA w sprawie poboru, czyli tak zwane „pierwsza decyzja FMSA” i „druga decyzja FMSA”.

W przeciwieństwie do ustaleń Sądu decydującą okolicznością do celów obliczenia terminu na złożenie skargi o stwierdzenie nieważności jest zatem jedynie dzień doręczenia stronie skarżącej drugiej decyzji FMSA. Druga decyzja SRB zastąpiła bowiem pierwszą decyzję SRB.

Jednak nawet przy założeniu, że druga decyzja SRB nie zastąpiła całkowicie pierwszej decyzji SRB, lecz ją tylko zmieniła, początek biegu terminu na złożenie skargi – zgodnie z orzecznictwem – także opierałby się na dniu doręczenia stronie skarżącej drugiej decyzji FMSA.

Strona skarżąca uważa ponadto, że – w przeciwieństwie do ustaleń Sądu – biorąc pod uwagę okoliczności niniejszej sprawy, nie była ona zobowiązana do żądania pierwszej decyzji SRB oraz do zaznajomienia się w ten sposób z treścią tej decyzji i jej uzasadnieniem. Otóż taki obowiązek nie powstaje w żadnym razie, gdy – tak jak w niniejszym przypadku – brak jest pewności zarówno co do osoby zainteresowanej, jak i co do przedmiotu rzekomego wymogu złożenia wniosku.

Wreszcie, już na podstawie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, a w każdym razie z uwagi na usprawiedliwiony błąd należy uznać, że termin na złożenie skargi został zachowany.

Po drugie, Sąd popełnił błąd, uznając, że strona skarżąca nie przedstawiła żadnych zarzutów ani argumentów w odniesieniu do drugiej decyzji SRB. Stwierdzenie to narusza wynikające z art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawo skarżącej do bycia wysłuchaną. Sąd pominął szereg uwag przedstawionych przez stronę skarżącą i nie uwzględnił ich w jego orzeczeniu, pozbawiając tym samym stronę skarżącą sprawiedliwego procesu.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Gera (Niemcy) w dniu 6 września 2019 r. – MM/Volkswagen AG

(Sprawa C-663/19)

(2019/C 399/36)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Gera

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: MM

Strona pozwana: Volkswagen AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy § 6 ust. 1 i § 27 ust. 1 Verordnung über die EG-Genehmigung für Kraftfahrzeuge und ihre Anhänger sowie für Systeme, Bauteile und selbstständige technische Einheiten für diese Fahrzeuge (rozporządzenia o homologacji typu WE pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów, Niemcy, zwanego dalej „EG-FGV”) (1) względnie art. 18 ust. 1 i art. 26 ust. 1 dyrektywy 2007/46/WE (2) należy interpretować w ten sposób, że producent narusza obowiązek wydania ważnego certyfikatu zgodnie z § 6 ust. 1 EG-FGV (względnie obowiązek przedstawienia certyfikatu zgodności w myśl art. 18 ust. 1 dyrektywy 2007/46/WE), jeżeli zamontował w pojeździe zabronione urządzenie ograniczające skuteczność działania w rozumieniu art. 5 ust. 2 i art. 3 pkt 10 rozporządzenia (WE) nr 715/2007 (3), a wprowadzenie takiego pojazdu do obrotu narusza zakaz wprowadzania do obrotu pojazdu nieposiadającego ważnego certyfikatu zgodności w myśl § 27 ust. 1 EG-FGV (względnie zakaz sprzedaży bez ważnego certyfikatu zgodności w rozumieniu art. 26 ust. 1 dyrektywy 2007/46/WE)?